

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

OLD OX

goda drycker

säljes
från VÄSTERHAV till ÖSTERSJÖ
i landskapen

VÄSTERGÖTLAND—BOHUSLÄN—DALSLAND—VÄRMLAND—NÄRKE
—ÖSTERGÖTLAND—SMÅLAND

Nederlag i Skövde tel. 0500/110 48.

För närmare upplysningar, var Ni kan få OLD OX goda drycker vänd Eder till
Mariestad 0501/132 50.

MARIESTADS BRYGGERI AB

— tillverkar kvalitetsdrycker sedan 1866 —

INNEHÅLL:

Sekundchefen har ordet	1	Svensk militär personalvård i äldre tider	7
Upplands ryttare 1660—november 1676	2	K 3 motorområde	8
Fäderneslandet	3	Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten	9
Trettiofem Pv-soldater på julslutövning	4	Kamratföreningen i Stockholm	10
Att bli signalist	5	Föreningsangelägenheter	12
Är hästar dumma?	6		

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Fighting spirit, kampanda, innebär frihet i tanke, förmåga till djärva beslut, oförvägenhet i strid och vilja att genomföra uppgiften särskilt när svårigheterna hopa sig.

Fighting spirit är fiende till uppgivelse.

Ingen utbildningsmetod, ingen teknisk fulländning kan ge framgång om ledaren och soldaterna sakna kampanda. Krigföringen kan aldrig bli helt beroende av tekniska värderingar.

I år är det 300 år sedan vårt ursprungsförband upphöjdes till livregemente. Men våra traditioner äro äldre än så. De går tillbaka till Upplands och Södermanlands ryttare på 1500-talet. Har då traditionen någon betydelse för ett förbands fighting spirit? Svaret är ja. Traditionen accentuerar kravet på den verkande generationen och dess ansvar mot den föregående och kommande. Med höga krav följer skicklighet och goda prestationer, som skapar stolthet och förbandsanda. Därigenom höjs fighting spirit och stridseffekt.

Traditionsförband har under andra världskriget och i Korea visat utomordentlig förbands- och kampanda. Världens ledande nationer vårda sina traditioner. De inser deras värde.

Det amerikanska kavalleriet uppsattes 1833. Etthundratio år senare, 1942, utgick det beridna kavalleriet ur krigsorganisationen. Men namn och traditioner bevarades. I dag strider 1. kavalleridivisionen i Vietnam. Den bär fortfarande ett hästhuvud i sitt vapen. Nyårsdagen 1966 sköt divisionsartilleriet 60 lag, varefter ett plan med högtalare flög in över Viet Congs område och meddelade: »Detta är Hästens år. Vi är Hästen. Hästen skall söka upp och tillintetgöra er.»

Helt oberoende av politiska synpunkter är detta ett bra exempel i modern tid på fighting spirit och tradition.

Bengt Jönsson

Upplands ryttare 1660—november 1676

1660 och ett antal år framåt innebar för Upplands Ryttare fred och obetydlig tjänstgöring. Eftersom förbandet låg relativt nära Stockholm samlades vid några tillfällen delar av det för att delta i parade- ringar t e x vid Konung Carl X Gustafs begravning.

1667 den 26 november var för regementet en märkesdag. Då upphöjdes det till Vårt Lifregemente till häst och greve Otto Wilhelm von Königsmarck utnämndes till överste och chef.

1673 i december kom en för Livregementet synnerligen betydelsefull utnämning genom att den då endast 29-årige Nils Bielke blev dess chef. Bielke hade tidigare varit anställd, först vid artilleriet, sedan vid Södermanlands regemente och därefter såsom ryttmästare vid Plantings och Kocks värvade ryttare. Han hade gjort ett fälttåg under Turenne i Nederländerna samt deltagit i flera diplomatiska beskickningar. När på hösten 1673 såväl överstebeställningen vid Lifregementet som riksstallmästareämbetet blevo lediga, erbjöds Bielke valet mellan dessa båda tjänster. Den senare var vida mer ansedd och förnäm, säger Bielke i sin egen levnadsbeskrivning. Av böjelse för krigaryrket, säger han vidare, kände han sig dock nödsakad att anhålla om översteplatsen, till vilken han utnämndes den 16. december.

Bielke grep sig ofördröjligen an med att försätta regementet i bästa möjliga skick. Vid hans tillträde hade det en styrka på 1.000 man fördelade på 8 kompanier, men genom hans åtgärder höjdes antalet till 1.500 fördelade på 12 kompanier. Då kronan icke hade medel att bekosta uppsättandet av 500 nya ryttare begärde Bielke och erhöll tillstånd att i 12-öresstycken mynta 4.800 lod av sitt eget silver "detsamma till rikets tjänst och det honom anförtrodda regementets bästa att använda". Som gottgörelse skulle han av kronan erhålla fjärdepartsränta av Korpo friherreskap. Två år efteråt hade dock Bielke ännu icke fått den utlovade gottgörelsen. 1672 hade en del av regementet, 25 man av varje kompani avgått till Bremen, som förstärkning till överste Wittenbergs regemente och deltog senare i det olyckliga slaget mot Brandenburg vid Fehrbelin 1675. Nederlaget, var i och för sig icke betydande men blev ödesdigert genom sina politiska följder.

1675 förklarade först tyske kejsaren krig mot Sverige och därefter Holland och Danmark.

Ett anfall från Norge kunde efter dessa krigsförklaringar väntas när som helst och för att möta ett sådant sammandrogs i början av september i Dalsland omkring 2.000 man. I denna styrka ingick tre kompanier från Livregementet.

Regementet i övrigt var kvar i hemorten och chefen, överste Bielke var i egenskap av tillförordnad riksstallmästare i Frankrike. Han hade i början på året sänts dit för att göra uppköp av ekipager och annat, som behövdes för konungens förestående kröning och bröllop.

Befälet över regementet fördes under Bielkes frånvaro av överstelöjtnant Naschert. Denne fick den 1.

september order att sex kompanier av regementet skulle delta i kröningen den 28. samma månad. Festligheterna blev dock icke långvariga. Redan den 2. oktober fick överstelöjtnant Naschert order att med de sex kompanierna gå genom Östergötland till Jönköping. Där skulle krigskollegiet förse regementet med 300 nya harnesk, 300 karbiner och 500 par pistoler som ersättning för förslitna.

Den 29. oktober anlände konungen till Jönköping och marchen fortsatte till Vänersborg, där i slutet av november 8 kompanier av regementet var samlade.

Den 20. december synes risken för ett fientligt anfall ha minskats och överstelöjtnant Naschert fick befallning att med sex kompanier gå till Frändefors. Men "som därstädes stor sjukdom råder, förbjöds vid lifstraff, att ingen går in i något besmittadt hus, utan att de blifva i fältet stående, till dess kvartermästaren återkommer med order, hvart marschen vidare skall tagas, hvilket väl en eller två nätter lär vara till görandes".

Som vinterbeslag till hästarna anskaffades här 1.600 omgångar hästskor och 3.200 omgångar söm och broddar, vilka Kungl Maj:t ville "beskänka Lifregementet".

Oaktat konungens stränga och ofta förnyade befallningar kunde icke från det utarmade landet tillräckligt underhåll skaffas till de där förlagda trupperna, utan dessa ledo svårt av brist och sjukdomar.

När isarna gått upp i slutet av mars 1676 bedömdes risken för fientligt anfall som liten och regementet beordrades till Halland. Den 16. maj inträffade konungen vid Karup på skånska gränsen, där Gardet till fot och Livregementet till häst voro honom till mötes. Samma dag marscherade de över Hallandsåsen till Ängelholm och de följande dagarna till Malmö där de båda regementena förlades i byarna utanför staden. Enligt proviantbeskeden bestod Livregementet vid denna tid förutom av officerare och underofficerare av 36 korpraler, 12 hovsmeder, 12 profoser och omkring 1.250 ryttare fördelade på tolv kompanier.

På andra sidan sundet hade Christian V samlat en betydande härsfakt, räknande omkring 16.000 man bestående av danska, holländska, brandenburgska, hessiska m fl trupper. Svenska flottan var slagen av den förenade danska och holländska, och denna låg nu färdig att landsätta konung Christian och hans här i Skåne. Carl XI torde ej haft mer än 3.500 man att möta fienden med.

Den 27. juni skedde den fientliga landstigningen med 13 à 14 örlogsskepp och ca 100 småfarkoster vid Ystad. Åtta kompanier av Livregementet och några kompanier dragoner och knektar "gjorde ett tappert och oförskräckt motstånd, men måste omsider vika, efter de många skeppen så häftigt kanonerade och man hvarken hade något nödvändigt bröstvärn för sig eller det ringaste bistånd af skansen".

FÄDERNESLANDET

»Fädernesland» hör inte längre till de mera gångbara orden inom nutida svenskt språkbruk. I rättvisans namn skall visserligen sägas ifrån att storvulna och känslomättade ord aldrig legat för svenskt kynne, och det är gott och väl — det nationalromantiska hör definitivt inte hemma i nutiden. Det är vidare också riktigt att vissa ord av nationell symbolkaraktär med tiden fått en annan innebörd därför att de i andra länder missbrukats och propagandamässigt utnyttjats därhän att en sund misstänksamhet gentemot dem är motiverad. Men ytterst gäller det alltid *att ha en egen uppfattning*, att på grundval av egna kunskaper, egna erfarenheter och eget omdöme välja ståndpunkt, att vara »karl för sin hatt» — att inte låta andra bestämma vad man själv skall tycka om.

Att vara »nationell» är att hålla på sitt fädernesland i detta ords gamla och egentliga bemärkelse. Däri ligger den historiska kontinuiteten, dvs sambandet med gångna generationer svenskar, rotfastheten i vår längtans bygd, vårt hem på jorden, känslan av ödmjukhet och tacksamhet inför den gärning, som svunna släktled utfört, sinne för traditionens fostrande betydelse och idealens inspirerande värde.

Det missriktade och osunda i tidsandan får icke skymma denna sanning. Ödesdigert vore det om materiell tävlan så komme att behärska ett folk, att dess

enskilda individer inte behärskar sig själva. Endast den ytligt tänkande kan undgå att begrunda den avgränsande personlighetens betydelse för det gemensamma bästa. Det behövs nu likväl som fordom ansvarsmedvetna, karaktärsfasta och rakryggande män och kvinnor, som förmår länka in vårt folks sinnen, speciellt vår ungdoms fostran, i goda banor och påverka tänkandet i sunt nationell riktning, personligheter som vågar i gärning visa att människan lever icke av bröd allena, att livet också förutsätter helgd, stil och fasta normer. Den som tror sig om att kunna gagna andra och främja det hela måste ha ett ögonmärke, som sitter ovan det timligas horisont.

Känslan för fäderneslandet lär oss att ett folk lever inte endast i det närvarande utan också i sitt förflutna — och genom sitt förflutna. Erik Gustaf Geijer har sagt att varje generation fortplantar sig inte bara fysiskt utan även moraliskt i den nästkommande, att den till denna överlämnar sina seder, sina tänkesätt, sina hedersbegrepp. Det är denna fortgående tradition som i olika tider och under varierande villkor likväl alltid gör ett folk till något sammangjutet helt — den utgör dess oavbrutna medvetande om sig självt som nation. Detta är fäderneslandet.

Att vara nationell betyder självfallet inte att man avsiktligt ställer sig utanför den internationella soli-

Forts. på nästa sida

Svenskarna voro tvungna att dra sig tillbaka till trakten av Kristianstad och danskarna hade inom kort intagit Hälsingborg och Landskrona. Den 21. juli stod fienden framför Kristianstad och Carl XI drog sig med huvudstyrkan tillbaka till Karlshamn.

Där fick konungen den 4. augusti underrättelse om att fienden med 10.000 man infallit från norska sidan och trängt fram ända till Skara i det oförsvarede Västergötland. Bohuslän och en stor del av Dalsland var i fiendens hand och Göteborg var inneslutet. Från Skåne hade konung Christian avsänt general Duncam med 4.000 man, vilka skulle genom Halland förena sig med de från Norge anfallande trupperna samt bemäktiga sig Halmstad.

För svag att möta fienden i Skåne beslöt Carl XI att söka avskära vägen för general Duncam och anfalla honom innan han hunnit förena sig med Gyldenlöve, som förde befälet över de norrifrån anfallande trupperna.

Nils Bielke hade nu återkommit från Frankrike och återtog den 9. augusti i Växjö befälet över regementet. Marschen fortsatte och den 17. augusti mötte den svenska hären danskarna, som stodo uppställda i slagordning framför Fyllebro i närheten av Halmstad.

Den unge, nyss från Frankrike hemkomne översten hade utbett sig att få strida »a la francaise» d v s med värjan i hand och utan att avlossa ett skott. Fienden kastades över ända redan i första träffningen och drog sig över Fyllebro. Bielke lyckades finna ett vadställe, där fyra man i bredd kunde rida över och hade daritet, som idag ter sig viktigare än någonsin förr — i själva verket förutsättningen för att världen omsider,

inom några ögonblick tre av sina skvadroner på motsatta stranden. Nu var allt motstånd förgäves och Duncam med återstoden av sin styrka måste ge sig.

Den svenska styrkan bestod av omkring 5.300 man. Förlusterna för Livregementet uppgick till 2 döda officerare och 10 sårade samt 7 döda meniga och 28 sårade. I bytet som regementet erövrade ingick bland annat 11 fientliga standar.

Konung Christian tågade med större delen av sin här, när han erhöll rapport om Duncams nederlag, in i Halland och norrut. Carl XI drog sig med sina styrkor tillbaka över Viskan, som erbjöd ett gott skydd och bibehöll denna ställning under hela september månad. Danskarna avbröt sin framryckning i stort sett i höjd med Halmstad och i slutet på månaden återvände de till Skåne.

Gyldenlöve, som belägrade Göteborg, drog sig redan den 8. september med oförrättat ärende åter till Norge.

När faran för den svenska västkusten för tillfället var över beslöt konungen att trots den framlidna årstiden genom Småland norr ifrån tåga in i Skåne. Den 6. oktober påbörjades marschen och den 24. undanröjde 4.000 uppbådade bönder förhuggningar, som danskarna byggt i trakten av Fagerhult. Fienden tycktes överraskade av den svenska framryckningen och en stor del av det kring Ängelholm förlagda danska fotfolket blev tillfångataget.

Danskarna tycktes icke villiga att inlåta sig i strid med den svenska hären, som nu räknade omkring 12.000 man och under oktober och november förekom endast strider av mindre omfattning.

TRETTIOFEM PV-SOLDATER PÅ JULSLUTÖVNING

PV-plutonen skall ge sig ut på julslutmanöver. Vi förstod att det skulle bli hårda tag. Skräckbilder från övningen hade vänligen utmålats av MP, som hört jägarna från föregående år förtälja sina upplevelser.

Nåväl, i väg skulle vi och i väg kom vi. Alla de trettiofem herrarna skulle utgöra femte spaningspluton. Detta innebar att vi fick överge våra öppna sportbilar redan på kaserngården och med mod i blicken äntra tre 903:or.

Så här började det. Revelj klockan sex i vanlig ordning. Därefter en bastant förstärkt frukost och så uppställning.

Med skoningslös blick granskade överfurir Thorp oss och kommanderade sex man att rätta till vapenrocken, två att spänna bältet, fyra man skulle bättra på skoputsen och en att snyta sig. När detta var överstökat gick vi igenom packningen. Att det får plats så mycket i ryggsäcken var och är obegripligt. Men det kändes på tyngden att så gott som hela skåpet var nerstuvat.

Och så bar det iväg. Efter ett par mil anbefalldes avsättning och obligatorisk uppställning på gruppkolonner med sedvanlig inrättning, där Gustavsson skulle tre centimeter till höger. Sen kommanderades avdelning framåt marsch. Och med ett taktsteg som bara PV-plutonens väl-drillade gossar kan prestera styrde vi våra steg in i den mörka ogästvänliga skogen, ett par kilometers väg bort från all civilisation. Ryggsäcken tyngde mer och mer, men slutligen blev det halt och vila. Eldställningar utsågs i fall fi skulle anfalla, men man insåg att det var säkrare att låta bli. Efter ett par timmars slöande bar det så iväg igen. Den här gången fick vi gå längre, mycket längre till ny bas och nya eldställningar. De hårdaste gossarna utsågs att knalla iväg ytterligare en bit för att spränga en fientlig robotbas. Då undertecknad inte var med bland de hårda gossarna kan inget berättas från sprängningen. Den hade, trots överfurir Thorps frånvaro, gått bra.

Så övernattade vi i sovsäcken under en gran. Att man inte frös mera förefaller fortfarande synnerligen konstigt. Vi fick ett par timmars orolig sömn och ställde sen upp och fortsatte marschen. Efter, som vi tyckte, flera hundra mils gående blev vi uppluckade i ett par 903:or. Färden gick till Kråks skjutfält där det skulle bli PV-front med skarp ammunition. Väl

framme kröp vi in i ett tält som var fullkomligt utkyllt. När eld skulle tändas i spisen kunde det konstateras att gamla ordspråk inte alltid gäller: Ingen eld utan rök säger den väre som försökt tända en tältspis i det militära.

Så skulle det då frampå förmiddagskulan bli PV-front. Övningen inspekterades av överste André MB-staben. Det var en av de bästa PV-fronter jag sett, sade översten efter övningen. Med rodnande kinder och ett frånvarande smil på läpparna stod vi där och myste över berömmet. För den som inte känner oss på PV-plutonen, kan sägas att det mesta som vi gör i form av övningar sker med en gnista och fantasi, som för övriga plutoner anses ofattbar. Om det sen utföres rätt eller fel skall inte diskuteras. I detta fallet hade vi dock gjort rätt.

Ett hopp tändes i några av soldaternas ögon inför berömmet. Kanske vi som belöning skulle få åka hem. Dumt tänkt. Innan vi visste ordet av var samtliga tillbaka i den om möjligt ännu mer ogästvänliga skogen, ännu längre bort från civilisationen än tidigare.

Ytterligare ett dygn gick under hårda strapatser, och många undrade om de någonsin skulle få återse mor, far och flickan.

Så återstod endast ett dygn av övningen. Det föreföll ofattbart att vi inom 24 timmar skulle få återvända till den varma sköna kasernen och återigen få höra överfurir Thorp skälla på oss.

Men det återstod en förflyttning. En förflyttning som ingen av oss kommer att glömma. Klockan elva på förmiddagen gav vi oss iväg. Man gick och gick. Ryggsäcken tyngde mer och mer för att slutligen väga det dubbla. Vid mörkrets inbrott gick halva plutonen ner sig i en mosse och med det kalla vattnet rinnande mellan de värkande tårna förbannade man allt militärt. Men då, när humöret var botten, tog vår lille pajas Nordlinder fram sitt munspel och spelade en truditutt. Det uppskattades. Packningen åkte av och det blev en långdans runt en missanpassad gran, som trott den skulle överleva i en mosse. Nåväl, humöret steg och vi kom slutligen fram till återsamlingsplatsen där hela spaningssidan var samlad.

Som sista moment gjorde hela skvadronen ett anfall. Även detta utfördes till belåtenhet. Nu återstod endast en sak — vad vi trettiofem PV gubbar väntat och drömt om — hemmarschen. Vi skulle få åka hem. Som på moln blev vi upp i de väntande bilarna och efter en timma satte vi våra trötta fötter på den välsignade kaserngården. Vi var hemma.

Så blev det återigen uppställning i korridoren där överfurir Thorp med förmanande stämma befallde elva man att rätta till vapenrocken, sju man bättra på skoputsen och en att spotta ut snuset. Alla lydde utan kommentarer för vi var på gott humör, eftersom övningen var slut och en lång julleddighet väntade.

»595 Vrang»

FÄDERNESLANDET...

Forts. från föreg. sida

trots allt, skall få en chans att gå mot ljusare tider. Men vem har sagt att en internationell orientering och engagemang i mellanfolkliga problem vore oförenligt med att också vara nationell, dvs att slå vakt om vårt svenska kulturarv? »Varer svenske» är ett av Gustaf Vasas kärnord till sitt styvnackade folk. Låt oss alla i gemensam strävan och med tillbörligt moraliskt mod respektera den maningen. *Jan von Konow*

ATT BLI SIGNALIST

När vi 7 befälselever fick reda på, att vi blivit uttagna till signalutbildning, hyste vi alla blandade känslor. Våra kamrater på Livskvadronen hade i stort samma åsikt, men gav den olika utformning: en del skulle få sår i öronen av pipandet, andra skulle bli tokiga inom 5 minuter, somliga skulle blanda ihop A och B, men ingen skulle kunna stå ut. Varningar, sarkasmer och förmaningar hade syftet att sabla ner det vi var utsedda att syssla med. Själva var vi säkert mer positiva inför uppgiften. Några av oss hade redan från inryckningsdagen, eller kanske till och med tidigare, hoppats bli uttagna till signaltjänst. De flesta visste inte riktigt vad det hela innebar och några ville inte heller få reda på det.

Så flyttade vi till andra skvadron, och där togs vi emot av en ryttmästare, som ville se oss i ögonen, och därigenom utforska våra karaktärer. Han orienterade oss samtidigt om, att det här med signalisternas arbete inte var någon semesterfrid, utan mycket slitsamt. Att bära en radioapparat, som väger 46 kg, och därtill sin personliga utrustning, skulle bli vår lott. Det skulle också kräva sin man att ha samband, medan tokiga befäl svärmar omkring och kräver vår uppmärksamhet. Under hans tal stod vi stilla och lyssnade som de vakna soldater vi var.

Efter hand assimilerades även vi 7 befälselever inom signalpluton, och rutinen tog vid. Utbildningen bestod till 40 % av telegrafi, och under dessa timmar var det svårt att hålla sig vaken. Det montona pipandet sövde hela plutonen och alla var överens om att lektionerna borde avskaffas. Övriga 60 % av vår tid upptogs av exercis, skjutning och ungefär samma saker, som de andra jägarna praktiserade. Men medan spaningskvadronen under senare delen av sommaren och praktiskt taget hela hösten, hade en förbandsövning per vecka, fick vi stanna hemma. Visst stod det förbandsövning på vårt schema också, men ordet hade annan innebörd. Vi övade uteslutande stationstjänst, och satt mestadels i en bil eller ett tält och sände på ra 200. För första gången började folket över och under oss förstå att vi hade det skönt på signal. För oss hade det varit uppenbart länge.

Till några förbandsövningar under hösten bidrog signalpluton med en patrull. Totala antalet övningar per signalist uppgick till två, julslutövningen inberäknad. Från liv- och tredje skvadron hördes tydligt avundsjukans mummel. För att kompensera denna avund måste de missnöjda prägla uttryck som gnistapa, kabeltattare och signalmalaj. Befälet kallade oss gullgossar. Kärt barn har många namn.

Under julslutövningen och därefter har vi beträtt de signalposter vi utbildats för och vi har gjort vissa erfarenheter. Vad skadronchefen sade om radiomaterielens tyngd visade sig vara en sanning med modifikation. Lyckligtvis har vi inte behövt släpa oss fram i terrängen med ryggsäck plus ra 200 på ryggen. Snön har gjort det möjligt att transportera apparaten i pulka. Dessutom delas de 46 kilona i tre bördor, så utan

snö och pulka skulle ändå inte signalisten behöva bära över 50 kilo på ryggen; en tröst för en själ under ett par nertyngda axlar.

Det mest påfrestande under en förbandsövning är naturligtvis det fysiska, som sig bör vid detta regelemente, men för oss har även psyket utsatts för hållfasthetsprov. Det händer ofta, att värnpliktiga kritiserar befäl, till befälens stora förtret. Då vet säkert befälen, hur vi känner oss, när de övertar vårt arbete och visar sin okunnighet. Lika delar löje och motvilja fyller våra sinnen. En annan källa till förtret är kraven, som ställs på perfekt samband, när grundförutsättningarna är usla. Är materielen defekt, trasig eller det vanligaste, stabsplatsen olämplig ur antenn- och höjdsynpunkt, och befälen är missnöjda med trafiken, så får vi något hårt i blicken och har många ord att tuga. Lyckligtvis gäller inte kritiken generellt, utan endast i undantagsfall. Befälen har ofta visat både kunskap och hänsyn, ibland mer kunskap än vi äger.

Bland de positiva beståndsdelarna i vårt arbete är det faktum, att vi på sätt och vis är specialister inom vårt fack och därför får arbeta självständigt. Givetvis finns det flera bland befälen, som kan mycket mer än vi om radio, men ändå får vi vara våra egna. Ingen säger åt oss hur vi ska bära oss åt. Lyckas vi bra med uppgiften, är det vår egen förtjänst — en källa till trivsel.

Så här i slutet på första tjänstgöringen ser man någon gång tillbaka på de gångna månaderna, och då finner man många ljuspunkter. Det sågs, att specialtjänst är den bästa tjänsten. Med de erfarenheter jag har fått i signalpluton vill jag gärna instämma, eftersom jag räknar signaltjänsten som specialtjänst. Tack vare signalutbildningen har min värnplikt blivit meningsfull och intressant och jag tror, att övriga signalister känner det på ungefär samma sätt. Det känns säkert skönt att rycka ut, men vi rycker inte ut som värnpliktshatare.

Ulf Hörding

FRIVILLIG TJÄNSTGÖRING

Under tiden 1/6—15/10 1967 föreligger vid K 3 behov av personal för frivillig tjänstgöring. Intresserade kan kontakta Stabschefen, tel. 0500/105 60.

LIVHUSARERNAS FÖRTJÄNSTMEDALJ

har tilldelats Bengt Ljungquist, Skövde, Gomer Brunius, Claes Grill och Harald Jansson, Göteborg, samt till Thorsten Grill, Stockholm.

ÄR HÄSTAR DUMMA?

Pappan hette Turf och morfadern Marmidon. Själv hette han Snobb, var född 1916 och hade nummer 113 på 3. skadronen.

Mitt första möte med Snobb ägde rum 1936, då jag var kadett och Snobb en 20-årig nummerhäst med stor erfarenhet såväl av grundläggande ridutbildning som av fälttjänstövningar, vilka senare han innerligen avskydde.

Snobb gjorde knappast skäl för namnet om man såg till det yttre. Han var fux med stort huvud och ramskopf samt en stor oregelbunden bläs. Om han i sin ungdom haft anlag för dressyr eller hoppning vet jag ej, men hade så varit fallet hade Snobb på grund av klokskap och lättja säkerligen vetat att fördölja dessa sina anlag och som sagt hans utseende var ej insmickrande. Snobb var ej heller någon kelgris i stallet. Han var en utpräglad individualist och stor humorist, ehuru de som utsattes för hans skämtlyne nog snarare ansåg att han hyllade tesen att den enda sanna glädjen är skadeglädjen. Uppenbart ansåg han det ej mödan värt att göra sig till för mänskliga varelser. Människokänedom saknades emellertid ej och det är fullt klart att han kunde skilja på personer som hade ridigt tidigare och nybörjare. Den senare kategorin var hans stora förtjustning och första ridlektionen med en dylik på ryggen beredde honom stort nöje. Han startade lugnt och verkade närmast nersövd men efter ungefär en kvart så hände det. Som en ung remont slog han knut på ryggen precis så mycket som fordrades för att kasta av rekryten. Något mer hände ej men rekryten hade fått respekt för Snobb, vilket troligen var hans avsikt och vilket han otivelaktigt var värd. Dessa upptåg fortsatte han med då och då men slutade ofelbart när ryttaren blivit tillräckligt sadelfast för att sitta kvar och vid slika försök vålla Snobb obehag. Då återgick Snobb till att göra minsta möjliga väsen av sig och spara sina krafter.

När utbildningen framskridit så långt att det blev tal om längre marscher och fälttjänstövningar visade Snobb åter sina kvalitéer. Han var en mycket stark häst med glasklara senor och bra hovar, och visade aldrig minsta tecken till hälta i normala fall.

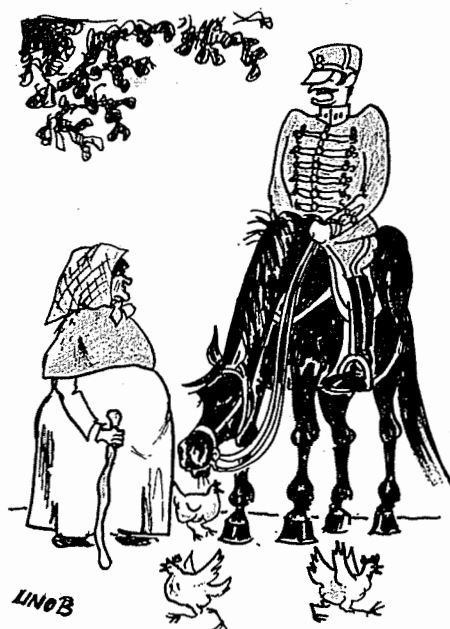
Men när stallgången blev fylld av ryttare som var sysselsatta med att på sadlarna spänna packfickor, kappor, fodersäckar m. m. blev Snobb halt! — På morgonen vid hästvisitationen och hästbesiktningen, innan han visste om vad som komma skulle, fanns det inget fel på Snobb men på kvällen eller dagen därpå, när den fältpackade sadeln var placerad på hans rygg och han fördes ut ur stallet var det ingen tvekan om att det förelåg en mycket allvarlig hälta och att medförandet av en så halt häst närmast måste betraktas som djurplågeri. Snobb lämnades hemma och en mindre intelligent i reserv stående häst fick följa med.

Vid första hästvisitationen efter skvadronens återkomst från marschen konstaterades att Snobb åter var fullt brukbar och vad det varit för fel på Snobb kun-

de vare sig veterinär eller lekman förklara. Därtill behövdes psykologisk utbildning. Så hade det gått till en lång tid tills några oförstående befäl beslöt sig för att pröva Snobb. Nästa marsch fick Snobb följa med trots hältan men sinnena veznade, då han fortfarande var blockhalt efter ½ timme. Snobb fick återvända till sin älskade spilta. — Slutligen blev emellertid bedrägeriet uppdagat. Det var ont om hästar och inga reservhästar fanns att tillgå och det muttrades högst i stallet att det ej fanns anledning att låta Snobb leva vidare om han aldrig kunde göra nytta just när han behövdes. Man skulle göra ett försök till och gick ej det så var det dags för kassation. Snobb fick följa med och linkade och haltade sig fram ungefär en mil men då gick hältan över. Han deltog därefter i hela övningen utan vidare anmärkning. — Var det för tröttsamt att låtsas halta eller hade han hört hotet i stallet om eventuell kassation? Ingen vet men inte är Snobb ett belägg för tesen att hästen är dum.

»Sören»

Säkerligen finns det många av våra äldre läsare, som har historier att berätta om hästens egenskaper och Livhusaren mottager med glädje allt. Kanske det inte kan tagas in omedelbart men förr eller senare.

En västgöttagumma utanför sin »stöva» håller på att fösa undan hönsen, som kommit ut på vägen.

En löjtnant kommer ridande varvid hästen blir orolig. När han lugnat ner den ryter han till gumman:

»Ja, höns och kärringar de' skulle inte finnas!»

Gumman snabbt och spetsigt: »Nähä, men ägg och fruntimmer, de ska ni hal!»

SVENSK MILITÄR PERSONALVÅRD I ÄLDRE TIDER

Ur Meddelande från försvarsstabens personalvårdsbyrå nr 6/1966 tar redaktören sig friheten att saxa följande delar av en artikel författad av fil. dr. Alf Åberg

Den utskrivna armén

När en svensk krigsmakt började sättas upp under vasatiden, skedde det genom utskrivning av soldater. Sådana utskrivningar brukade hållas varje år i socknarna. I god tid före utskrivningskommisariens ankomst skulle kyrkoherden i församlingen göra upp längder över den manbara befolkningen. Man tror att kyrkoböckerna tillkommit genom tvånget för prästerna att hålla reda på sitt manbara folk. Det står om prästerna i Gustav II Adolfs krigsfolksordning: »Prästerna bör veta vad sockenmän de ha och vem som dör, föråldras, sjuknar och genom andra slika medel sin kos kommer. Prästerna bör utan besvär kunna anteckna vad manspersoner i socknen är och tillkännage dem på utskrivningstinget. Kunnade de som länge präster varit, bäst känna folkets ålder.»

Under mantalslängden satte kyrkoherden sitt namn, och socknens fullmäktige, som kallades sexmän efter sitt antal, intygade riktigheten med sina bomärken. Kyrkoherden var ofta nitisk, när det gällde att sjukskriva sin församling. Ibland är marginalen till längden svart av uppgifter om enskilda: utgammal, enögd, spetälsk, haver tarmlopp, ligger på dödsbädd.

Utskrivningskommisarierna bestod alltid av en militär och en civil person. Redan här ser man samspelet mellan civil och militär makt, som går genom hela vår krigshistoria. När de anlände till socknen, hade hela den manbara befolkningen kallats samman. Sedan kommissarierna fått kyrkoherdens lista i sina händer, räknades bönderna upp. Därefter delades de i grupper eller — som termen löd — rotar om tio man. Alla svårt sjuka och lytta räknades bort och det sattes en nolla för dem i kanten. När man nått siffran tio, drog kommissarierna ett streck i längden. Av dessa tio skulle en uttas till knekt.

Ledaren i roten var rotemästaren. Han var socknens förtroendeman och hade rätt att föreslå vem som skulle tas ut. I allmänhet valde man den yngste eller fattigaste i roten till soldat. En son fick varje bonde ha hemma. För den uttagne satte man ett K i marginalen.

Han var nu knekt och hans namn infördes i rullan.

Varje regemente var förlagt till ett visst område, ett landskap eller ett län, och varje kompani omfattade ett par socknar. Knekten stoppades in i bygdens eget kompani. Han fick bo hemma, tills han kallades ut i krig. Hela tiden lyfte han en liten lön från kronan. De övriga i roten skulle svara för hans välbefinnande.

Det är självfallet att det uppstod kontroverser mellan den civila och den militära makten i socknarna.

Under Gustav II Adolfs tid hör vi talas om sockenskrivare. De skulle se till att bönderna inte pålades större bördor än de var skyldiga att betala. De skulle också bevaka de nyutskrivna knektarnas intressen. De var ett slags civila ombud i den militära organisationen. De var våra första personalvårdskonsulenter. Det fanns också fältpräster vid regementena, som kunde hjälpa soldaterna och deras änkor att skriva böneskrifter till kungen.

Att bli utskriven till knekt var för bönderna det samma som att bli dömd till döden, förklarade bondeståndet en gång i riksdagen. Många soldater rymde till skogs. Under stormaktstiden fanns det vissa äldre hemkaptener, som under krigsåren stannade hemma i landet. De skulle öva bönderna i vapnens bruk, men de skulle också hålla uppsikt på de bortrymda knektarna och förpassa dem till armén, när de sökte sig hem till byn igen. Av de täta anteckningarna om döda och stupade i marginalen till krigsårens rullor framgår att böndernas oro inte var helt oberättigad.

Gustav II Adolfs krigsartiklar är banbrytande för sin tid genom sin humana syn på de meniga. Kungen satte sina soldater högt. Man tänker på vad han skrev om dem i instruktionen till översten Gustav Horn, som år 1623 sändes till Nederländerna i diplomatiskt uppdrag: »Kungens infanterister äro icke lejda för penningar och ej heller på grund av bristande känedom om krigets faror värvade på krogarna mot fagra löften utan de äro med säkert omdöme och stor urskillning utskrivna ur lantbefolkningen. De äro i sina bästa år och förtrogna med att arbeta, bära bördor och uthärda köld, hetta, svält och vaka men däremot icke vana vid några njutningar utan i stället nöjda med att leva av litet.»

Den indelta armén

När indelningsverket genomfördes på Karl XI:s tid, avskaffades de tvångsvisa utskrivningarna. Soldaterna — knektarna, ryttarna och båtsmännen — värvade sig själva frivilligt. De hade i fredstid rätt till ett torp med tillhörande mindre stycke åker och äng. Bönderna i roten eller rusthållet höll soldaten med lön och beklädnad. Var jul fick han ett par ullstrumpor och vart tredje år ett par goda skinnbyxor och ett par nya skor.

Det var fattigfolket som rekryterade den indelta armén och blev Sveriges svärd och sköld. Alla dessa rekryter som i stor utsträckning kom från landsbygdsproletariatet hade det säkert bättre på soldattorpen än som daglönare hemma i byn. Här fick de utlopp för sin lust att bruka den svåråtkomliga jorden. På dagen arbetade de hos bönderna, men på kvällen kom de tillbaka för att hjälpa hustrun på torpet. Redan under Karl XI:s tid förvandlades den indelta armén till en jordbrukarmilis. Också officerarna blev bofasta

Forts. på nästa sida

K 3 motorområde

Med anledning av den fordonspark som växt fram vid K 3 sedan förbandet motoriserades för 10 år sedan, har det under de senaste åren allt tydligare framkommit att utbildnings- och vårdresurserna på motor-tjänstens område varit otillräckliga.

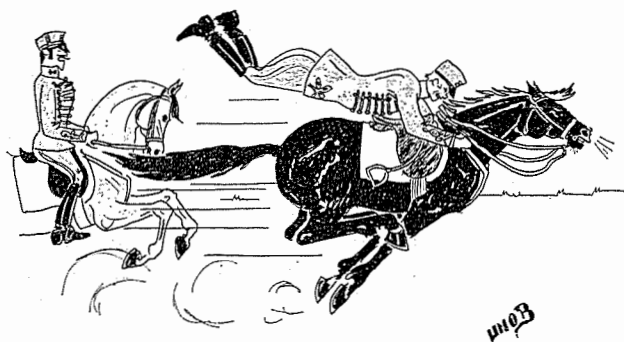
För att rätt kunna utnyttja fordonens kapacitet efterdras helt andra anordningar än de som i många fall stod kvar så gott som oförändrade från den tid då förbandet icke hade tiondelen av de fordon som finns i dag.

Denna höst gläds vi alla åt att »K 3 motorområde», mellan och norr stallarna börjar att taga form. Den första etappen har just blivit färdig.

Hela området har asfalterats så att inte alla tunga fordon helt skall köra sönder detsamma. I klockstallets norra del har inretts expedition, oljeförråd m m för drivmedelsuppbördsmannen och i anslutning till denna expedition har byggts ny drivmedelsanläggning med tre pumpar. Nordväst och nordost om drivmedelsanläggningen har byggts helt moderna anordningar för vård, nämligen 6 stycken smörjbyggor och 7 stycken spolplattor med väl tilltagna parkeringsplatser i anslutning till dessa. Serviceverkstaden, som också ligger inom området har även renoverats.

Etapp två, till vilken pengar finns anslagna, som vi hoppas skall påbörjas snarast, omfattar ombyggnad av Liv- och 2. skvadrons stallar. Livskv stall skall då ombyggas till vård- och övningshall för motortjänst samt inrymma tälttork och 2. skv stall bli garage med portar längs långsidan.

När etapp två är klar är motortjänstens behov väl tillgodosedda och byggnaderna inom området omändrade för att tjäna det motoriserade förbandet. Klockstallet är dock fortfarande helt reserverat för våra hästar med ett nytt sjukstall i norra delen, därmed bevisande att gammalt och nytt trivs väl tillsammans vid vårt förband.

En tropp har ridning på övningsfältet då plötsligt en man från kön skenar förbi sin troppchef i full karriär mot kassern. Troppchefen skriker då efter honom: »Skriv nån gång Persson!»

Ryttmästare Jonas Kjellberg på Frielsberg är en stor kännare av västgötarna och västgötamålet. Han har en stor fond av historier och har själv en underbar förmåga att framföra dem. Redaktionen har fått nedanstående pärla och hoppas livligt att fortsättning följer.

Under krigsåren då kavallerireservarna för det mesta lågo inkallade kunde ofta bekymmer för dem som voro jordbrukare uppstå.

Det var problem med arbetskraft och förnödenheter m m.

En dag ringde inspektorn till sin inkallade arbetsgivare och uttryckte sin förtvivlan över den skam som kommit över gården, då det framkommit att det fanns vägglus i arbetarebostäderna.

Ryttmästaren, som varit hemma och tittat till gården senaste söndagen blev förvånad över att ingen av de anställda sagt något härom till honom, men lugnade inspektorn med att han omgående skulle rekvirera en »lusmördare» från Göteborg, som han kände till.

»Lusmördaren» anlände och efter en dags arbete ansåg han sin uppgift löst och återvände hem.

Rapport om den verkställda saneringen ingick till Ryttmästaren med uppgift om att det inte varit så farligt med »inkräktarna» utom hos Petter. Något så »redit» med vägglöss hade »lusmördaren aldrig upplevat. Sopskyffel efter sopskyffel bars ut.

När Ryttmästaren kom hem följande söndag och träffade Petter frågade han om det inte var skönt att bli' av me' alla hyresgästerna varpå Petter svarade: »Jo tack snälle Patron de' va ännu gött, men de' förste nätter» va ja inte kar te å söva för de ble så töst.»

SVENSK MILITÄR...

Forts. från föreg. sida

och fick boställen att sköta. Under Karl XII:s fälttåg finner man många belägg för hur starkt manskap och befäl längtade hem och hur livligt jordbruket och de ekonomiska realiteterna sysselsatte tankarna.

Indelningsverkets regementen skulle inte ha kunnat växa fast i bygden, om inte Karl XI från början slagit vakt om böndernas intressen och gjort dem välvilligt inställda till den nya organisationen. Kungen gjorde allt för att skydda bönderna för övergrepp och inpräntade hos soldater och officerare att de levde och utförde sin gärning i ett civilt rättsamhälle.

Officeren bodde mitt i kompaniet bland sina soldater. Han blev fader för sina barn. Han gav soldaterna deras namn, och stod i ständig kontakt med dem. Till honom gick soldaten när han skulle gifta sig, när hans barn skulle döpas eller när han behövde låna pengar. Vart tredje år hölls generalmönstring vid regementena, och utförliga rullor uppgjordes vid varje sådant tillfälle. Karl XI brukade själv vara närvarande vid mönstringarna. I hundratals rullor hittar man hans egna svårtolkade anteckningar. Efter mönstringen brukade han ställa upp hela kompaniet i en ring kring sig och fråga soldaterna om de hade några klagomål att framställa mot sina officerare.

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING I GARNISIONSORTEN

deltog med ett 40-tal gamla livhusarer vid regementets traditionsenliga firande av 4 december till minne av slaget vid Lund.

Lunchen gick som vanligt i gemytlighetens tecken och bl a talade kamratföreningsmedlemmen F Hägg från Vårsås, varvid han främst vände sig till dagens värnpliktiga.

Livhusarer!

Den tid jag tjänstgjorde här vid regementet, där också mina tre bröder har varit, är för mig den lyckligaste tiden. Jag hade inte en enda tråkig dag.

Det var därför att befälet vid detta regemente alltid gett dugligheten erkännande och har förstått att sprida solsken över tjänsten, vilket gör arbetet och mödan lätt.

Ni unga som utbildas i konsten att föra befäl och har med mycket folk att göra, tänk på detta: En gillande blick, ett uppmuntrande ord eller beröm blir som solsken för deras hjärtan och gör ofta hela dagen lycklig.

Till sist, vi gamla går bort, våra led blir allt glesare, snart kan pilgrimsfärden för en del av oss vara slut, snart kan också vi ha nått målet.

Då skall ni unga ta ansvaret, men då skall ni vara så fostrade att ni fruktar Gud och har aktning för Konungen och Fosterlandet.

Ni skall marschera, dansa och sjunga Livets Sång »Härlig är jorden».

Som avslutning på lunchen lät Karl-Herman Beckman sitt »I-i-i g-e-v-ä-ä-r!» eka i Lundasalen och belönades med kraftiga applåder.

Efter lunchen samlades kamratföreningens medlemmar till årsmöte. På grund av förhinder för ordföranden major G Schildt fördes klubban av förv. Fredrik Olsson.

Ur årsberättelsen kan bl a saxas:

Framlidne Friherre Gustaf A Klingspor har till föreningen donerat 2.500 kr, vilket efter avdrag för skatt utgör 2.000 kr. Efter förslag av köpman Sam

Hessel, Skövde, beslöts att beloppet skulle fonderas å särskilt konto i bank.

Vid sammanträdet erinrades det också om att en av initiativtagarna till bildandet av kamratföreningen, källarmästare Henning Gustafsson, Alphyddan, avlidit.

Han har under många år varit föreningens vice ordförande och under sin medlemstid nedlagt ett förtjänstfullt arbete inom kamratföreningen. Gustafssons minne hyllades med en tyst minut.

Styrelsen omvaldes i stort. Som vice ordförande efter källarmästare H. Gustafsson, valdes förvaltare Fredrik Olsson och som ny ledamot invaldes Bengt Möll, Skövde.

Frågor om sammankomster och utflykter under år 1967 diskuterades även. Därvid beslöts att kamratföreningen eventuellt skall delta i 300 års jubileet av Upplands Ryttares upphöjelse till Livregemente. Högtidligheten är avsedd att äga rum i Örebro 27/8. Ytterligare orientering om detta kommer efter hand att utsändas till medlemmarna.

Till livhusarerna M. Karlsson och Sven Svensson, som p g a sjukdom inte kunde delta i sammanträdet översändes telegrafiska hälsningar med förhoppning om snart tillfrisknande.

Innan ordföranden förklarade sammanträdet avslutat framförde Karl-Herman Beckman medlemmarnas tack till styrelsen för gott arbete under det gångna året.

Hjon

Meddelande: Kassören i Kamratföreningen väddar till medlemmarna att de snarast efter erhållandet av inbetalningskort för medlemsavgift år 1967 insätter beloppet, kr 10: — på postgiro 97 25 9.

Hjälp också till att skaffa nya medlemmar!

M. Hjalmarsson
Kassör

Preliminärt program

VID FIRANDET AV LIVREGEMENTETS 300 ÅRS JUBILEUM I ÖREBRO 27/8 1967

- Kl 12.30 H M Konungen anländer i bil till I 3.
Mottagning av hederskompani sammansatt av personal ur I 3, K 1 och K 3 med fana och standar.
Lunch i manskapsmatsalen. Förutom inbjudna gäster äger representanter för befälskåren och kamratföreningarna att i mån av utrymme delta på egen bekostnad.
- Kl 14.00 Konungen i bil från I 3:s kanslihus till länsmuséet.
- Kl 14.30 Minnesutställningen i länsmuséet öppnas i närvaro av Konungen och särskilt inbjudna.
- Kl 15.30 Konungen lämnar muséet och Örebro i bil.
- Kl 15.30 Kamratföreningarna m fl besöker utställningen.
- Kl 17.00 Uppvisningar på GrenadjärvalLEN.
- Kl 18.00 Festligheterna slut.

KAMRATFÖRENINGENS I STOCKHOLM

årsmöte ägde rum fredagen den 2 december 1966 å Militärhögskolans mäss i närvaro av ett trettiotal livhusarer. Förhandlingarna leddes av ordföranden ryttmästare Thorsten Grill. Styrelse och revisorer omvaldes. Därefter överlämnade v. ordföranden bankdirektör L. Sundé överstyrelsens förtjänstmedalj till ordföranden som en erkänsla för hans mångåriga, föredömligt utövade ordförandeskap i föreningen.

Efter det att årsmötesförhandlingarna avslutats intogs den sedvanliga kamratmiddagen. Ordföranden presiderade och bland deltagarna i middagen märktes överste Swedenborg, major Burman, f d indelta husaren Erik Welin samt kvällens föredragshållare ryttmästare Måns Alexandersson. Under middagens lopp

framförde ordföranden till Erik Welin föreningens och kamraternas lyckönskningar med anledning av hans 85-årsdag.

Senare under aftonen kåserade ryttmästare Alexandersson över Ridskolan av idag. På ett medryckande och humoristiskt sätt, beledsagat av ett flertal ljusbilder berättade han om dagens elevutbildning på Strömsholm. För det trevliga föredraget framförde ordföranden till ryttmästare Alexandersson föreningens tack.

Kvällen avslutades på sedvanligt sätt med kamratlig samvaro under den bästa stämning.

På sin 85-årsdag den 5 oktober blev Ivar Käll uppvaktad av representanter från styrelsen.

Kamratföreningens i Stockholm styrelse: Fr v: S Bendz, H Zethelius, L Sundé, G Åkerstedt, ordföranden T Grill, R Larsson, P Persson, E Granell.

Göteborgsskvadronen

Kamratföreningen i Göteborg firade den 5 december 35-årsjubileum på Henriksbergs restaurang.

Ett sextiotal livhusarer hade lystrat till samlingsignalen.

Ryttmästare Gomer Brunius förde som vanligt ordförandeklubban med kläm och fart.

Sekundchefen gav orientering om försvarsfrågan och kavallerifrågan.

Göteborgsskvadronen kan se tillbaka på en livlig 35-årig verksamhet vilket framgick av en kort historik och ett album, som sammanstälts till jubiléet.

De närvarande livhusarernas ålder var ganska hög.

Var är de unga? Är Du medlem i Göteborg, Stockholm eller Skövde?

K 3 sommarmarsch

I likhet med föregående år bedriver K 3 övningar vid sjön Stråken i början av augusti. Tyvärr måste den planerade besöksdagen 13/8 inställas p g a kostnadsskäl.

Kamratföreningar, som planerat att göra en utflykt denna dag för att besöka sitt gamla regemente i fält, kunna lämpligen i stället besöka Örebro för att delta i firandet av Livregementets 300 årsminne.

Annonspriser

1/1 sida 150: —, 1/2 sida 80: —, 1/4 sida 40: —, 1/8 sida 25: —.

Kavallerifrågan

De beridna jägarskvadronernas omorganisering till jägarkompanier med bandvagnar medför att arméns varmblodiga hästar successivt försvinner. Följderna av att hästen utgår ur krigsorganisationen äro i kort-het följande:

Utbildningen i beriden jägartjänst vid K 4 upphör vid utbildningsåret 1966/1967 slut. Från och med 1967 utbildas vid K 4 vpl för jägarkompanier med bandvagnar.

Grundutbildning i anspannstjänst upphör med innevarande utbildningsår. Repetitionsutbildning med anspkomp sker t v vid I 14 och I 21. Vpl personal utbildad i beriden jägartjänst överförs vid behov till anspkomp. Efterhand som bandvagnar disponeras utgår även anspkomp och ersätts med bandvagnsförband.

Remontanskaffningen avslutas 1968. Remontutbildningen förläggs till RS och avslutas 1967.

Stamhästarna avvecklas fram till 1970. K 4 behåller 50 hästar och aspirantskolan vid K 4 25. Huvuddelen av K 4 hästar utackorderas. K 3 17 stamhästar finns kvar till 1970.

Ridskolan utgår ur organisationen 1/7 1968.

Ridfrämjandet undersöker möjligheterna att överta del av verksamheten vid RS.

Nya inryckningstider

På grund av det nya systemet för värnpliktiga (Vu 60) blir det i fortsättningen nya inrycknings- och utryckningstider.

För åldersklassen 1967—68 gäller följande tider.

Underofficersuttagna:

Alt 1 6/3 1967-30/5 1968

Alt 2 5/6 1967-31/8 1967, 6/6 1968-31/5 1969

Underbefälsuttagna:

5/6 1967-26/4 1968

Värnpliktiga kat F:

3/7 1967-26/4 1968

Fr o m utbildningsåret 1967—68 har militärpolisuttagna värnpliktiga samma inryckningstid som huvuddelen av övriga underbefälsuttagna.

Detta har till följd att 5/6—14/10 1967 utbildas vid K 3 dubbla åldersklasser i militärpolitistjänst.

Redaktören

beklagar att annonsanskaffningen går så trögt. Tidningens fortsatta utgivning kommer härigenom i fara. Alla läsare, som är intresserade av den kontakt med K 3 som Livhusaren utgör, kan göra en god insats för tidningens bestånd genom att skaffa annonser.

Gammalt modenytt

När kungen i början på seklet besökte Göteborg frågade han en av stadens mer prominenta personer, som var känd för sin kvickhet: »Nå, vem av Göteborgs alla vackra damer är elegantast?» — »Det är fru Melin, ty om dagarna går hon klädd i siden och sammet och om nätterna tar hon på sig hermelin!»

Ryttar-tävlingar

i Skövde 19–21 maj

Ur programmet:

Fredag

Kvällen

TERRÄNGRITT

Lördag

Fm HOPPNING och DRESSYR

Em MEDELSVÅR DRESSYR

MEDELSVÅR HOPPNING

Söndag

Fm DRESSYR SVÅR

Em HOPPNING MEDELSVÅR

HOPPNING SVÅR

Föreningsangelägenheter

Kamratföreningens organisation

Överstyrelsen
Postgiro 61 08 35

Ordförande	Sekundchefen	K 3	Skövde
Ledamöter	Ordföranden i respektive lokalavdelning		
Suppleanter	En ur respektive lokalavdelning		
Sekreterare och kassör	Fanjunkare G Lundh	Torgilsgatan 7 A	Skövde
Suppleant	Fanjunkare T Jönsson	K 3	Skövde
Revisor	Löjtnant C G Sjöblom	Fältgatan 17	Skövde
»	Fanjunkare E Åkvist	Våmb	Skövde
Suppleant	Ryttmästare K Bäckeskog	Rotegatan 9 D	Skövde
»	Fabrikör B Johansson	Erikslund	Tibro 2

Lokalavdelningar

	GÖTEBORG	SKÖVDE	STOCKHOLM	ÖREBRO
Postgiro	4 23 18	9 72 59	5 80 56	
Ordförande	Ryttmästare G Brunius Strandvägen 21 Lerum	Major G Schildt Tallbacksstigen 6 Skövde	Ryttmästare T Grill Karlplan 16 Stockholm	Ryttmästare B Runeus Runnaby gård Örebro
Sekreterare	Ryttm J G Westerberg Törvedsgatan 11 Göteborg Ö	Ffm M. Hjalmarsson Skövde	Ryttmästare S Bendz Norrländsgatan 16 Stockholm C	Polisassistent J Jönsson Järnvägsgatan 32 Örebro
Suppleant i överstyrelsen	Köpman B Larsson Johannesbergsgatan 30 Göteborg S	Förvaltare Fredrik Olsson Harkesvägen 18, Skövde	Sekreteraren	Sekreteraren

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare	Ryttmästare E Hedenstierna, K 3, Skövde	0500/105 60
Biträdande redaktör	Ryttmästare S Ahlander, Wennerbergsg 11, Skövde	0500/102 12
Ekonomichef	Fanjunkare E Pettersson, K 3, Skövde	0500/105 60
Distributionschef	Fanjunkare G Lundh, Torgilsgatan 7 A, Skövde	0500/130 84
Revisorer med suppleanter	Se överstyrelsen	

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen.

Pris per nummer: 2 kronor.

Prenumeration sker genom insättande av 4 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

Pris 2:— kr